

Vítězství života

Hošťálková 3. 4. 2016

Písně: 111, 350, 426, 672, 453

Čtení z Písma: 1.ep. Petrova 2, 1 - 10

Text kázání: 1.ep.Janova 5, 1 - 5

Milí bratři a sestry,

velikonoční zvěst je jedním velkým dosvědčením vítězství života nad smrtí. Proto také k této zvěsti patří místo Kristovy smrti, plátno, do kterého byl jako zemřelý zabalen i hrob, do něhož byl uložen. Patří to do této zvěsti proto, aby nám všem bylo jasné, že Ten, který zemřel, a vstal z mrtvých, přemohl smrt. A tato zvěst se pak také stává mocnou útěchou nad vší nouzí a bídou umírání a smrti. Jestliže Kristus skutečně z mrtvých vstal, pak smíme i my, spolu s apoštolem Pavlem, odvážně volat: „*Kde je smrti tvůj osten, kde je tvé vítězství?*“.

Avšak velikonoční zvěst tu není jen pro umírající. To by byl její dosah velice omezen. Církev, která je pověřena jejím nesením, zde není jen proto, aby jí sloužila starým, nemocným, umírajícím; je tu stejně tak pro mladé a zdravé, pro ty, kteří jsou uprostřed života a plného pracovního nasazení ve svých všedních dnech. Vždyť také oni jsou mnohdy paralyzováni různými úzkostmi a doléhající tísni; každý z nás s tím máme svou osobní zkušenost. Souvisí to s otázkou, jak se mám vlastně vypořádat se svým životem a denními úkoly, které mne pohlcují. Za tím obvykle nestojí jen nějaký skrytý strach z toho, že to množství neunesu a pod tímto břemenem se „složím“, ale také často nejistota v požadavcích, které na nás život klade.

My všichni přece žijeme ve světě, jsme jeho součástí. A jestliže na jedné straně víme a cítíme, že život sám o sobě má svou vlastní hodnotu a proto se ho vyplatí prostě žít; pak také na druhé straně víme o všelijakých vnitřních i vnějších překážkách a nástrahách, které nám naše všední dny všelijak ztěžují. Do takových a podobných situací nám chce náš text posvítit a pomoci. Víra ve zmrtvýchvstalého Krista má něco společného s „přemáháním světa“ - třikrát to v našem textu jasně zazní - má něco společného se zvládnutím našeho života uprostřed víru tohoto světa. Jak nám v tom ale může víra v živého Ježíše Krista pomoci? Vždyť to, na co se spíše spoléháme a co se nám osvědčuje jsou: pevné nervy a hroší kůže. Pokud nás toto opustí, pak je ztraceno vše. Ptáme se tedy: **Jaké místo zde vůbec „víra“ má?**

Odpovědí na tuto otázku po naší víře není žádné takové pojetí jako je: porozumění nějaké myšlenky, přijetí nějakého učení. Něco na způsob: Kristovo zmrtvýchvstání, jak nás o něm zpravuje Nový zákon by přece nakonec mohlo být pravdou, tak proč v ně nevěřit? Za takového přístupu k víře bychom mohli vypočítat třeba i všechna blahoslavenství Písma nazpaměť a přesto bychom jimi zůstali zcela nedotčeni. Za takového přístupu se nám víra opravdu nestává a nestane silou a motorem života, který nás popohání. Jestliže nás pravda o Kristově vzkříšení nenadchne a neuchvátí, zůstane jen zvukem, který zazní, kouřem, který se rozplývá; zůstane jen slovem, ničím víc. Možná je slovem znějícím velmi pěkně, ale bez platnosti a významu pro nás.

Víra je darem a bohatstvím, se kterým máme nakládat - vzpomeňme na Ježíšovo podobenství o rozdělovaných hřivnách (Mt 25,14nn). Víra není jako nějaký naspořený finanční obnos, který máme uložen kdesi v pokladničce. Víra je a má být jako kvas v zadělaném těstě, který působí proměnu, nenechává nic při starém, **přináší sebou pohyb**. Víra v tomto pojetí tedy nikdy nemůže být jakousi pojistkou na nemoc, stáří a smrt o které si chceme myslet, že to s námi nakonec dá všechno do pořádku. Tak tomu není! Již nyní jsme s Bohem spojeni! Protože věříme, že Ježíš je Kristus, jsme zrozeni z Boha a tak již nyní jsme jeho vlastnictvím a chodíme tak zvaně „před jeho tvář“. Jeho výzvy stojí před námi jako ukazatele cesty. Skrze toto své darované slovo nás svádí dohromady též s jinými lidmi a spojuje naši cestu s cestou jejich. Bůh chce, abychom před sebou měli jasný cíl ke kterému jdeme. A teprve taková víra, jak říká apoštol, **„přemáhá svět“**.

Apoštol Jan ukáže na dvě skutečnosti, které nám nesmí nikdy, ať se nacházíme v jakékoliv situaci, sejít z mysli:

To **první**: s Bohem jsme spojeni skrze život, smrt a vzkříšení Ježíše Krista. A to **druhé**: právě pro toto spojení jsme zavázáni vidět vedle sebe také ostatní lidi a vědět o své odpovědnosti vůči nim. **„Každý kdo věří, že Ježíš je Kristus, je zrozen z Boha; a kdo má rád rodiče, má rád i jejich děti.“** Tito lidé se stali skrze jeho lásku našimi bližními, nebo blízkými, tak jako jsme se my stali blízkými Bohu. Tito lidé mu leží na srdci stejně jako my. Je to tu vyjádřeno velmi zřetelně.

Tento dvojí vztah našeho života - vůči Bohu i ostatním lidem - nám nesmí nikdy uniknout. Mohli bychom tuto skutečnost přirovnat k trojúhelníku. Tak jako v trojúhelníku může existovat každý úhel jen v přirozeném vztahu k ostatním dvěma, je s nimi spojen a bytostně svázán, tak jsme také my na jedné straně spojeni s ostatními lidmi, ale současně zde také existuje vztah každého z nás vůči Bohu. Bůh může k člověku mluvit, nebo se člověku může zdát, jakoby se před ním ve svém mlčení skrýval - vždy však jde o vztah mezi člověkem a Bohem. Jestliže ale ztratíme ze zřetele vztah k jiným lidem a vůči nim, stává se pak naše víra slabou, neschopnou, do sebe zakřivenou a naše křesťanství bezcenné, protože mu chybí něco velmi zásadního a tím je poslušnost vůči Bohu, který nás vyzývá k tomu, abychom se vzdávali sama sebe a otevírali se bližnímu.

Ale právě zde, když takto jednáme, se setkáváme s mnohými překážkami, které jsou jistěže v nás, ale také v těch, za kterými se snažíme vycházet, kterým se chceme stávat bližními. Tu je naše víra a důvěra v Boha velmi zkoušena. Co vydržíme? Jak tomu bude s naší vytrvalostí a trpělivostí, když se nám na naši přívětivost a laskavost dostane chladného odmítnutí? Naše laskavost nebude vždy přijímána tak jako se přijímají peníze. Možná jsme též k naší návštěvě zvolili nepříznivý okamžik, nebo nešikovně začali. Je opravdu těžké v takových chvílích neztratit trpělivost. Někteří se po takových zkušenostech uzavrou do sebe. Možná toto nebezpečí hrozí spíše starším - stáhnout se do sebe jako na svůj vlastní ostrůvek, na kterém pak začnou převládat spíše vzpomínky.

Jan tyto situace a takové myšlení dobře zná. A přece si troufne tvrdit to, co se nám nemusí zdát jako možné: Opravdová víra je schopna se vypořádat i s tímto nebezpečím sklíčenosti a rezignace. Jestliže skutečně milujeme Boha a zachováváme jeho přikázání, pak nám tento postoj víry pomůže překonávat překážky a snášet i chladná odmítnutí a různé nepříjemnosti, které se nám, při naší cestě za bližním, mohou plést pod nohy, přes které bychom jinak klopýtli a padli. Vše má vycházet z této lásky vůči Bohu, vše má být touto láskou vůči Bohu a poslušností jeho vůle poměřováno. Od velikonoční události, říká Jan, v sobě již nemusíme nosit

obavy a strach. Při všech potížích, které nás v tomto světě potkají a potkávají, smíme jednat jako ti, kteří se narodili z Boha a proto „**přemáhají svět**“, protože „**vítězství, které přemohlo svět, je naše víra**“.

Jestliže nemilujeme jen sami sebe a netočíme se jen sami kolem sebe jako v bludném kruhu; jestliže se nepoddáváme pohodlnému chování, které si chce držet „čisté“ ruce od cizí nečistoty a zdrženlivý odstup od utrpení a strádání jiných, pak se osvědčujeme ve svém poslání a podílíme na uskutečňování velikonoční radosti a potěšení, kterou je tento svět „přemáhán“.

Všechny vnější i vnitřní překážky, nástrahy, trápení, které sebou nese náš všední den, patří ke zkušebnímu poli naší poslušnosti a lásky k Bohu. Zde se také vše proboují a mění. Uzavírání se do sebe, ústup na opuštěný ostrov vlastního nitra je útekem před úkoly, které jsou na nás kladeny. Možná se nám ono uskutečňování velikonočního potěšení daří jen velmi spoře a nezakoušíme v této aktivitě velké úspěchy. Ale také kousek odpovědnosti, který na sebe v této záležitosti bereme patří k vítězství víry, o kterém apoštol píše, že „**přemáhá svět**“. Bůh si může použít i našich nasmělých kroků, aby skrze ně vnášel do všelijak porušených vztahů novou radost, lásku, naději. A přitom, když tyto kroky budeme dělat, budeme též sami na sobě pozorovat, jak dochází obnovy také naše důvěra a spoléhání se na Krista, jak naše víra roste a sílí a začíná dýchat radostnou jistotou.

Dnešní neděle nese název „**Quasimodogeniti**“ - to znamená: **Jako novorozené děti**. „**Odhod'te tedy všechnu špatnost, každou lest, přetvářku, závist, jakékoliv pomlouvání a jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení; vždyť jste okusili, že Pán je dobrý!**“ (1.Pt 2,2).

Amen.